

“Nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu”(Mt.4,4)

MERINDE PENTRU SVFLET

Apare cu binecuvântarea PS Părinte Episcop Siluan,
al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Foaie de învățătură duhovnicească și cateheză a Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei

ANUL 9. N°8

SERIA SĂPTĂMÂNALĂ

23 FEBRUARIE 2019

CVANTUL DOMNULI - DOMINICA A 34-A DUPĂ RUSALI (A ÎNTOARCERII FIULI RISIPITOR)

I Corinteni 6, 12-20

Fraților, toate îmi sunt îngăduite, dar nu toate îmi sunt de folos. Toate îmi sunt îngăduite, dar nu mă voi lăsa biruit de ceva. Bucatele sunt pentru pântece și pântecele pentru bucate și Dumnezeu va nimici și pe unul și pe celelalte. Trupul însă nu e pentru desfrânare, ci pentru Domnul, și Domnul este pentru trup. Iar Dumnezeu, Care a

înviat pe Domnul, ne va învia și pe noi, prin puterea Sa. Oare nu știți că trupurile voastre sunt mădularele lui Hristos? Luând deci mădularele lui Hristos, le voi face mădularele unei desfrânate? Nicidecum! Sau nu știți că cel ce se alipește de desfrânată este un singur trup cu ea? «Căci vor fi - zice Scriptura - cei doi un singur trup». Iar cel ce se alipește de Domnul este un duh cu El. Fugiți

de desfrânare! Orice păcat pe care-l va săvârși omul este în afară de trup. Cine se dedă însă desfrânării păcătuiește în însuși trupul său. Sau nu știți că trupul vostru este templu al Duhului Sfânt, Care este în voi, pe Care-L aveți de la Dumnezeu și că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu preț! Slăviți, dar, pe Dumnezeu în trupul vostru și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu.

Luca 15, 11-32

Zis-a Domnul pilda aceasta: un om avea doi fii. Și a zis cel mai tânăr dintre ei tatălui său: tată, dă-mi partea care mi se cuvine din avere; atunci el le-a împărțit averea. Dar, nu după multe zile, feciorul cel mai tânăr, strângându-și toate, s-a dus într-o țară depărtată; și acolo și-a risipit toată averea, viețuind în desmierdări. Și, după ce a cheltuit totul, a venit o foamete mare în țara aceea și el a început să fie în lipsă. Și, ducându-se, s-a lipit el de unul din locuitorii acelei țări și acesta l-a trimis la țarinile sale să pască porcii. Și dorea să-și sature pântecele din roșcovele ce mâncau porcii, însă nimeni nu-i da. Dar, venindu-și în fire, a zis: câți argați ai tatălui meu sunt îndestulați de pâine, iar eu pier de foame! Mă voi scula și mă voi

duce la tatăl meu și-i voi spune: tată, am greșit la cer și înaintea ta și nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău. Fă-mă ca pe unul din argații tăi. Și, sculându-se, a venit la tatăl său. Iar pe când era încă departe, l-a văzut tatăl său și i s-a făcut milă; și, alergând, a căzut pe grumajii lui și l-a sărutat. Atunci i-a zis feciorul: tată, am greșit la cer și înaintea ta și nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău.

Iar tatăl a zis către slujitorii săi: aduceți haina cea mai bună și-l îmbrăcați; puneți inel în mâna lui și încălțăminte în picioarele lui; apoi aducând vițelul cel îngrășat îl junghiați. Să mâncăm și să ne veselim; căci acest fiu al meu mort era și a înviat, pierdut era și s-a aflat. Și au început să se veselească. Iar feciorul lui cel mare era la țarină; când s-a întors și s-a apropiat de

casă, el a auzit cântece și jocuri. Atunci, chemând pe unul dintre slujitori, l-a întrebat: ce înseamnă acestea. Iar acela i-a răspuns: fratele tău a venit și tatăl tău a junghiat vițelul cel îngrășat, pentru că l-a primit sănătos. Și s-a mâniat și nu voia să intre; dar tatăl lui, ieșind, îl ruga. Însă el, răspunzând, a zis tatălui său: iată de atâția ani îți slujesc și niciodată n-am călcat porunca ta; și mie tu niciodată nu mi-ai dat un ied, să mă veselesc cu prietenii mei. Dar când a venit acest fiu al tău, care a mâncat averea ta cu desfrânatele, ai junghiat pentru el vițelul cel îngrășat. Însă tatăl i-a zis: fiule, tu în toată vremea ești cu mine și toate ale mele, ale tale sunt; se cuvenea însă să ne veselim și să ne bucurăm, căci fratele tău acesta mort era și a înviat, pierdut era și s-a aflat.

TRĂLĂCURI

SFÂNTUL IERARH IOAN
GURĂ DE AUR,
ARHIEPISCOPUL
CONSTANTINOPOLULUI

Așa va fi bucurie în cer pentru un păcătos ce se pocăiește” (Lc. 15, 7).
O m u l n u t r e b u i e s ă
deznădăjduiască pentru păcatele

sale, dar nici să nu fie leneș și ușuratic la minte. Când noi știm că suntem păcătoși, nu trebuie nici să deznădăjduim, nici să fim ușuratici

TRĂISĂVIRI

la minte și leneși, căci amandoua acestea ne-ar duce la pieire.

Adica deznadajduirea ne impiedica de a ne scula din caderea in pacate, iar usuratatea mintii face, ca si cei ce stau, sa se poticneasca si sa cada. Aceasta, asadar, ne rapeste binele pe care il posedam, iar aceea, adica deznadajduirea, nu ne lasa a ne elibera de relele sub care noi suspinam.

Usuratatea mintii ne impinge iarasi afara din cer, unde noi ne aflam, iar deznadajduirea ne arunca in bezna rautatii. Daca noi insa nu deznadajduim, putem curand sa scapam de aceasta bezna. Socoteste acum puterea amandurora, atat a usuratatiei de minte, cat si a deznadajduirii!

Satana a fost la inceput un inger bun, clar fiindca din capul locului a fost usuratic la minte si apoi a deznadajduit, de aceea a cazut asa de adanc, incat niciodata nu se va mai scula. Cum ca el la inceput a fost un inger bun, invatam din cuvintele Sfintei Scripturi, unde se zice: „Vazut-am pe Satana ca un fulger din cer cazand” (Lc. 10, 18).

Aceasta asemanare cu fulgerul ne arata atat stralucirea cea dinainte a Satanei, cat si repeziciunea caderii sale. Sfantul Apostol Pavel a fost la inceput un hulitor al lui Iisus Hristos, prigonitor si vrajmas al credinciosilor. Dar pentru ca nu a deznadajduit dupa ce a cunoscut ratacirea sa cea grozava, de aceea el s-a facut asemenea ingerilor.

Iuda dimpotriva, dintai inceput a fost Apostol, dar pentru ca era usuratic la minte, s-a lasat smintit de pacat si s-a facut vanzator al Dumnului. Insa talharul cel de pe cruce, macar ca savarsise asa de multe pacate, nu a deznadajduit si de aceea a intrat in rai.

Fariseul, usuratic fiind la minte, s-a bizuit prea mult pe faptele sale cele bune si de aceea a cazut in pieire; vamesul, dimpotriva, nu a

deznadajduit si de aceea s-a inaltat asa, intrecandu-i pe altii.

Trebuie oare sa va mai arat ca aceasta s-a intamplat si unei cetati intregi? Toata cetatea cea mare Ninive s-a mantuit, pentru ca nu a deznadajduit, macar ca hotararea cea dumnezeiasca ii luase toata nadejdea. Adica proorocul nu zisese: „Daca va veti pocai, va veti mantui”; ci el zisese de-a dreptul:

СВЯТЫЙ СЪПТАМЪНИИ

**"Ce sunt iubirile
omenești pe lângă iubirea
dumnezeiască? Sufletul
îndrăgostit de Hristos este
pururi fericit și senin, ori-
ce i s-ar întâmpla, oricâte
osteneli și jertfe l-ar costa
dumnezeiasca lui
dragoste."**

Sfântul Porfirie Kafsokalivitu

„Inca 40 de zile si Ninive se va prapadi” (Iona 3, 4). Insa cu toate ca Dumnezeu ii amenintase, cu toate ca proorocul le vestise aceasta, iar cuvintele lui nu cuprindeau nici amanare, nici conditii, ei totusi nu au deznadajduit, nu au parasit increderea.

Dumnezeu nu le pusese conditii, iar proorocul nu le zisese: „Daca va veti pocai, va veti mantui”; si el n-a facut aceasta pentru ca si noi, cand auzim asemenea hotarare a lui Dumnezeu, sa nu ne indoim si sa nu parasim nadejdea, ci sa privim la exemplul Ninivei. Nici o sageata a Satanei nu este asa de tare si primejdioasa ca deznadajduirea si cand noi deznadajduim, ii facem chiar mai multa bucurie decat cand

pacatuim.

Dumnezeu, insa, totdeauna este gata a ierta si pe cel mai mare pacatos, daca ei da prilej de a fi crutat, adica daca vine la pocainta.

Vreau sa va arat cum insusi Domnul ne asigura si ne fagaduieste aceasta, printr-o pilda. Au fost doi frati care erau mostenitori ai tatalui lor. Unul dintre dansii a ramas in casa, iar celalalt, care a cheltuit toata mostenirea sa, s-a dus in strainatate, pentru ca nu putea suferi ocară saraciei.

Eu va amintesc aceasta pilda, ca sa vedeti ca pacatele noastre se iarta numai daca deschidem ochii asupra starii noastre. Eu insa zic aceasta, nu spre a face pe cineva usuratic la minte, ci mai vartos pentru a feri pe oricine de deznadajduire, caci deznadajduirea este inca si mai rea decat usuratatea mintii.

Fiul cel pierdut este icoana pacatosului. Dar ce a graiat acest fiu, cand se afla in cea mai mare ticalosie? „Intoarce-ma-voi la tatal meu”, a zis el (Lc. 15, 18). Tatal nu l-oprise de a se duce in strainatate, pentru ca el sa invete, din incercare, cat de norocit era fiul care ramasese acasa.

Adica adeseori Dumnezeu oranduieste asa, ca noi, cand nu ne folosesc cuvintele, sa ne invatam si sa ne facem mai cu minte printr-o incercare amara. Aceasta a spus-o insusi Dumnezeu iudeilor, prin profetul Ieremia.

Cand profetii de mii de ori sfatuisera si indemnaseră pe acest popor, iar el nu urma si nu asculta, Dumnezeu le-a trimis certari si profetul le-a zis: „Cerceta-te-va viclenia ta si rautatea ta te va pedepsi” (Jer. 2, 19). Adica fiindca ei erau atat de nebuni, incat nu ascultau sfaturile si mustrarile lui Dumnezeu si petreceau in pacatele lor, de aceea El i-a predat nenorocirii, pentru ca sa se certe si

PARAVIRI

iarsi sa se invredniceasca de Dansul.

Deci, in acelasi chip, fiul cel trecut prin o amara incercare, a invatat sa cunoasca cat de rau este a pierde casa parinteasca, drept care el acum s-a intors indarat. Iar tatal n-a pomenit ratacirea lui, ci 1-a primit cu bratele deschise.

Pentru ce a facut el aceasta? Pentru ca el era tata al lui, iar nu judecator. De aceea, el a poruncit sa se faca sarbatoare de bucurie si ospat si toata casa sa serbeze si sa se veseleasca.

Ce gandesti tu? Pacatul oare se rasplateste asa? Nu, nu pacatul, ci reintoarcerea; nu calcarea de lege, ci indreptarea. Iar cand fratele cel mare s-a suparat ele toate acestea, tatal 1-a linistit cu cuvintele: „Tu in toata vremea esti cu mine, acesta insa era pierdut si s-a aflat, era mort si a inviat” (Lc. 15, 31-32).

Cu acestea el vrea sa zica: cand este vorba de a

mantui pe un pierdut, nu este locul de a-i face judecata si a porni aspra cercetare asupra lui, ci trebuie cineva sa fie milostiv si sa ierte. Aceasta este ca la doctor. Cand cineva s-a imbolnavit din pricina unei vieti fara randuiala, doctorul nu-i face muștrari in loc de a-i da doctorii, nici nu-1 pedepseste in loc de a-1 tamadui. Cata vreme a fost departat de la noi, gandeste parintele, el a fost lasat foamei, rusinii si celor mai infricosate ticalosii de tot felul. De aceea zice el: „A fost pierdut si s-a aflat, mort si a inviat”. El prin aceasta voieste sa zica celuilalt fiu: „Uita-te nu la cele de fata, ci cumpaneste marimea ticalosiei lui celei de dinainte. Tu ai acum inaintea ta un frate, nu un strain”! El s-a intors la tatal si acesta nu-si mai poate aminti cele de dinainte, ci isi mai

aminteste numai de acele ce il misca la compatimire, la indurare, la pogoramant si crutare. De aceea el si vorbeste numai ele cele ce patimise fiul sau, nu insa si de cele ce facuse el. Nu pomeneste ca acela cheltuise in destrabalari toata averea sa, ci numai ticalosia cea inmiita cu care avusese a se lupta.

Cu aceeasi ravna, ba chiar cu mai mare, pastorul cel bun a cautat oaia cea pierduta, in pilda cea dinainte, fiul cel ratacit s-a intors singur; insa pastorul a alergat dupa oaia cea

cumva prin bizuinta sa cadem in pacat; iar daca am cazut, sa aducem pocainta.

Precum am zis de la inceput, doua lucruri ne arunca in pierzare, adica bizuirea noastra cea falsa, cand ne semetim si deznadajduirea, cand am cazut. De aceea, Sfântul Apostol Pavel, spre a-i face atenti pe cei ce cred a sta neclintiti, zice: „Celui ce i se pare ca sta neclintit, sa ia aminte sa nu cada”(I Cor. 10, 12).

Iar pentru a scula iarsi pe cei cazuti si spre a destepta in ei o

ravna noua mai mare, scrie el catre Corinteni: „Voi plange pe multi [dintre voi], care au pacatuit si nu s-au pocait” (II Cor. 12, 21). El socoteste prin aceasta ca aceia care nu s-au pocait sunt mult mai de jelit decat cei ce au pacatuit.

Iar profetul Ieremia a zis: „Oare cel ce cade nu se scoala; sau cel ce se abate nu se intoarce?” (Ier. 8, 4).

La fel ne sfatuieste David, cand zice: „O de I-ati auzi glasul care zice: Sa nu va invartosati inimile voastre...” (Ps. 104, 8). Asadar, sa nu deznadajduiti, ci sa avem nadejde tare la Dumnezeu, sa gandim la noianul cel nemasurat al harului Sau si al iubirii de oameni, sa ne scapam de constiinta cea rea si cu toata ravna si osardia, sa ne sarguim la fapta cea buna, facand pocainta sincera si serioasa; pentru ca noi inca de aici sa lepadam toate pacatele cele savarsite, ca sa ne putem infatisa la scaunul judecatii lui Hristos si sa dobandim imparatia cea cereasca, careia fie ca noi toti sa-i fim partasi prin harul si iubirea de oameni a Domnului nostru Iisus Hristos, caruia impreuna cu Tatal si cu Duhul Sfant se cuvine cinstea si marirea, acum si in vecii vecilor! Amin.

CUVÂNT DE LA SFINȚII PĂRIȚI

SF. SILUAN ATHONITUL

“E o minune pentru mine că Domnul nu m-a uitat pe mine, zidirea Lui cea căzută. Unii cad în deznădejde, socotind că Domnul nu le va ierta păcatele. Asemenea gânduri vin de la vrăjmasul.

Domnul e atât de milostiv, că nu putem pricepe aceasta. Cel al cărui suflet s-a umplut de iubirea lui Dumnezeu în Duhul Sfânt, acela stie cum iubeste Domnul pe om. Dar când sufletul pierde această iubire, atunci se întristează și tânjește și mintea lui nu vrea să se oprească, ci caută un asemenea Dumnezeu“

“Sufletul păcătos care nu cunoaște pe Domnul se teme de moarte, gândind că Domnul nu-i va ierta păcatele sale. Dar aceasta e pentru că sufletul nu cunoaște pe Domnul și cât de mult ne iubeste.

Dacă oamenii ar ști aceasta, nici un singur om n-ar mai deznădăjdui, pentru că Domnul nu numai că iartă, dar se și bucură de întoarcerea păcătosului.

Chiar și atunci când moartea îți bate la ușă, crede cu tărie că, de îndată ce vei cere iertare, o vei și dobândi.

Domnul nu e ca noi. El este blând și milostiv și bun, și atunci când sufletul îl cunoaște, el se minunează fără sfârșit și zice: „Ah, ce Dumnezeu avem!“

Duhul Sfânt a dat Bisericii noastre să cunoască cât de mare este milostivirea lui Dumnezeu.

Domnul ne iubeste și ne primește cu blândețe, fără reproșuri, așa cum în Evanghelie tatăl fiului risipitor nu i-a făcut acestuia reproșuri, ci a dat poruncă slujitorilor să-i dea o haină nouă, să-i pună în deget un inel scump și încălțăminte în picioare, să junghie vițelul cel gras și să se vesească și

nu l-a învinuit [Lc. 15].

Cu câtă blândețe și răbdare trebuie să îndreptăm și noi pe fratele nostru, ca să fie praznic în suflet pentru întoarcerea lui!

Duhul Sfânt învață sufletul în chip negrăit să iubească pe oameni”.

“Domnul iubeste pe toți oamenii, dar încă și mai mult îl iubeste pe cel care îl caută.

„Pe cei ce Mă caută îi iubesc, zice Domnul, și cei ce Mă caută vor afla har” [Pr 8, 17]. Iar cu el [cu harul] viața e ușoară și bună, sufletul e vesel și spune: „Domnul meu, eu sunt robul tău“.

O mare bucurie e în aceste cuvinte: **d a c a D o m n u l e al nostru**, atunci toate sunt ale noastre. Iată cât de bogăți suntem! Mare și necuprins e Domnul nostru, dar pentru noi El s-a micșorat ca să-L cunoaștem și să-L iubim, ca din iubirea lui Dumnezeu să uităm pământul, să trăim în ceruri și să vedem slava Domnului.

Celor pe care i-a ales, Domnul le dă un har atât de mare, că în iubirea lor îmbrățișează tot pământul, lumea întreagă, și sufletele lor ard de dorința ca toți oamenii să se mântuiască și să vadă slava Domnului.

Domnul a spus ucenicilor Lui: „Copii, aveți ceva de mâncare?” [In 21, 5]. Ce mare iubire e în aceste cuvinte duioase: Domnul ne numește „copii“. Ce bucurie mai mare decât aceasta?

Trebuie să cugetăm adânc asupra acestor cuvinte și asupra suferințelor Domnului pentru noi pe cruce.

Cât de mult iubeste Domnul zidirea Sa”.

“Mult ne iubeste Domnul; știu aceasta de la Duhul Sfânt pe Care mi l-a dat Domnul prin singură milostivirea Lui.

Sunt un om bătrân și mă pregătesc

de moarte, și scriu adevărul de dragul norodului. Duhul lui Hristos, pe Care mi l-a dat Domnul, vrea mântuirea tuturor, ca toți să cunoască pe Dumnezeu.

Domnul a dat tâlharului raiul; tot așa va da raiul și oricărui păcătos. Pentru păcatele mele sunt mai rău decât un câine răios, dar m-am rugat lui Dumnezeu să mi le ierte, și mi-a dat nu numai iertarea, dar și Duhul Lui, și în Duhul Sfânt am cunoscut pe Dumnezeu“;

“Domnul nu vrea moartea păcătosului [Iz 18, 32], iar celui ce se pocăiește îi dă în dar harul Duhului Sfânt. El dă sufletului pacea și libertatea de a fi cu mintea și inima în Dumnezeu. Când Duhul Sfânt ne iartă păcatele, atunci sufletul primește libertatea de a se ruga lui Dumnezeu cu mintea curată; atunci el vede liber pe Dumnezeu și rămâne întru El în odihnă și bucurie. Aceasta e adevărata libertate. Dar fără Dumnezeu nu poate fi libertate, pentru că vrăjmașii tulbură sufletul prin gândurile cele rele.

Voi spune adevărul în fața lumii întregi: sunt un ticălos înaintea lui Dumnezeu și aș fi deznădăjduit de mântuirea mea dacă Dumnezeu nu mi-ar fi dat harul Sfântului Său Duh. Și Duhul Sfânt m-a învățat și de aceea scriu despre Dumnezeu fără osteneală, pentru că El mă atrage să scriu.

Mi-e milă și plâng și suspin pentru oameni. Mulți gândesc: „Am făcut multe păcate: am ucis, am zburdat, am siluit, am defăimat, am desfrânat și am făcut multe alte lucruri”, și de rușine nu vin la pocăință. Dar ei uită că înaintea lui Dumnezeu toate păcatele lor sunt ca o picătură de apă în mare“.

– “Ce fericiți suntem noi creștinii: ce Dumnezeu avem!”.